



ЦАРЯТ В ТУЛЕ

27

Живеял нявга цар във Туле,  
до гроб бил верен тоя цар,  
любимата му в час предсмъртен  
му дала спомен - злат пахар.

И веч на пир ли сядал царя,  
той слагал своя спомен скъп,  
той пиял мълком от пахаря,  
с очи пренъднени от сиръб.

А в сетния си ден-край трона  
той своите чеда събрал,  
дал царство, скипър и корона,  
пахаря само им не дал.

Той рицарите, първенците  
събрал на пир като преди -  
край морските води, в дворците  
на своите царствени деди.

И там, застанал по средата,  
той пие със последен жар,  
той пи, и мълком в дълбината  
захвърля златния пахар.

И гледа: пада сред вълните,  
потъва споменът му мил...

И нощ замрежва му очите:  
той нивга капка веч не пил.

ПРЕВЕДЕ: АСЕН РАДЦВЕТНИКОВ